

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.210/2012/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. év február hó 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 12.B.257/2011/30. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét egyaránt 4 (négy) évre súlyosítja.

Mellőzi a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2.B.IX.4203/2003/16. számú ítéletével jogerősen kiszabott 7 (hét) hónap börtönbüntetés végrehajtásának elrendelését.

A vádlott születési ideje helyesen 19... év ... hó ... napja.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 7.620, - (hétezer-hatszázhusz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 12.B.257/2011/30. számú 2012. év március hó 12. napján kihirdetett ítéletével a vádlott bűnösségét 2 rb. adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) és (4) bekezdés] 1 rb. csalás büntetnének kísérletében [Btk. 318. § (1) és (5) bekezdés a) pontja] és 2 rb. magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §) állapította meg, ezért halmazati büntetésül 2 év 6 hónapi börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2.B.IX.4203/2003/16.számú ítéletével kiszabott 7 hónapi börtönbüntetés végrehajtását. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosítása végett, míg vádlott és védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebviteli Főügyészség BF.654/2012/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a tárgyalást, a tényállást az okirati bizonyítékok, tanúvallomások alapján megalapozatlansági hibáktól mentesen állapította meg, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes, a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelő.

Ugyanakkor álláspontja szerint bár a büntetés kiszabását befolyásoló tényezőket az elsőfokú bíróság hiánytalanul vette számba, de nem súlyuknak megfelelően értékelte, amikor kiszabta a büntetést. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a kiszabott fő- és mellékbüntetést súlyosítsa.

A védő a perbeszédében a nyilvános ülésen a felmentés végett bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást folytatott le, eljárása törvényes volt, azonban ezek alapján tévesen következtetett védenca bűnösségére. A vádlott következetesen állította, hogy nem állt fenn a részéről szándékosság és haszonszerzési célzat, nem látta át a folyamatokat, 6. tanú őt megtévesztette. Védenca maga soha nem vásárolt számlát, a számlák fiktív voltáról nem is volt tudomása, nem észlelt gyanús körülményeket. Az építőiparban bevett gyakorlat volt a készpénzfizetés és a helyszíni szerződéskötés is.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság védencét mentse fel, amennyiben erre nincs mód, hagyja helyben az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az ügyészi fellebbezés az alábbiak szerint alapos, a vádlotti és védői fellebbezések alaptalanok.

A bejelentett kétirányú fellebbezés folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett. A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységéről megfelelően számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Az ítélet indokolása pedig mindenre kiterjedő, logikailag kifogástalan és meggyőző.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel foglalkozott a vádlotti védekezéssel, mely szerint tényleges munkavégzés történt a 2. társasággal kötött keretszerződés alapján, és a valós gazdasági eseményeken alapuló bizonylatok alapján került sor az adóbevallások elkészítésére és benyújtására.

A valós gazdasági eseményekre vonatkozó vádlotti előadást elfogadta az elsőfokú bíróság, míg a további védekezését helyes indokok alapján vetette el. A vádlott védekezést e körben cáfolta saját vallomása, továbbá 1., 2., 3. tanúk vallomása valamint 16., 17., 18., 19., 20., 21., 22. és 23. tanúk felolvasott tanúvallomása.

A további tanúvallomások az 1. társaság által végzett valós gazdasági tevékenységre vonatkoztak, illetőleg 4. tanú vallomása alátámasztotta azon vádlotti előadást, hogy édesapja megbízás alapján látta el az ügyvezetői tevékenységet. Az elsőfokú bíróság kellően megindokolta, hogy 6. tanú vallomását miért nem fogadta el a tényállás megállapítása során.

Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott tisztában volt azzal, hogy olyan számlákat, amelyeket nem az azokon feltüntetett társaság (2. társaság) állított ki, és amely számlák utólag - 2006. évben - kerültek kiállításra, az 1. társaság könyvelését végző könyvelőnek azért adta át, hogy a könyvelő a számlákat - a hatályos jogszabályi rendelkezésekkel összhangban - beállítsa az Áfa-analitikába és a társaság adóbevallásába szerepeltesse. A bevallásokat a vádlott annak tudatában írta alá és nyújtotta be az adóhatósághoz, hogy tisztában volt vele, hogy az adózásra vonatkozó lényeges kérdésben megtéveszti az adóhatóságot. Azt is helyesen állapította meg, hogy 2005. év I. és II. negyedévében a vádlott ezen cselekvőségével összhangban a társaság Áfa-visszaigénylő pozícióba került, és a visszaigénylés esetén a kár bekövetkezett volna a költségvetésben.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás döntően megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésébe felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, az a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján csak kisebb kiegészítésre szorul az alábbiak szerint:

Az ítélet tábla az ítélet tényállási részében a 11. oldalon a táblázatot követően átemeli az ítélet 19. oldal utolsó bekezdéséből a számlák 2005. évet követő kiállításával kapcsolatos ténymegállapításokat, mert azok a tényállás körébe tartozóak.

Az ítélet tábla a 12. oldalon a bizonyítékok és azok értékelése szövegrészt megelőzően a tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

Az 1. társaságot a Pest Megyei Bíróság ... számú - 2010. év február hó 16. napján kelt - végzésével megszüntette és felhívta a Pest Megyei Cégbíróságot, hogy a céget a végzés jogerőre emelkedését követően a cégjegyzékből törölje.

A Fővárosi Ítélet tábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által megállapított tényállás - a fenti kiegészítésekkel - megalapozott, így az irányadó volt a felülbírálat során.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, a cselekmények jogi minősítése is törvényes.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlott bűnösségét a másodfokú bíróság is bizonyítottan látta.

A büntetés kiszabása körében törvényesen vizsgálta az elsőfokú bíróság a Btk. időbeli hatályát - a Btk. 2. §-át - azt, hogy az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogi szabályokat kell alkalmazni. A Btk. 2. §-a szerint a bűncselekményeket az elkövetés idején hatályos törvény szerint kell elbírálni, kivéve, ha az elkövetés idején hatályos új büntető törvény szerint a cselekmény nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el. A cselekmények elkövetése és elbírálása idején a vádlott által elkövetett vagyon elleni és közbizalom elleni bűncselekmények törvényi fenyegetettsége azonos volt, a halmazati szabályok figyelembevételével esetében 2 és 12 év illetőleg 2 és 9 év közötti szabadságvesztés büntetés kiszabására kerülhetett sor. A jelenleg hatályos szabályozás értelmében azonban a bíróságnak a Btk. 83. § (2) bekezdése szerint a büntetési tétel középmértékéből kell kiindulnia a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor, amely vádlott esetében magasabb büntetés kiszabását eredményezhetné.

Ezzel szemben a jelenleg hatályos jogszabályok alkalmazása szempontjából vádlott esetében kizárólag a Btk. 90. §-ában meghatározott „a szabadságvesztés végrehajtásának részbeni felfüggesztése” jelentkezik kedvezőbben, azonban a középmérték szerinti büntetés megállapítása esetén ennek a jogintézménynek az alkalmazhatósága a vádlott terhére megállapított bűncselekmények elkövetése körében szóba sem jöhet.

Helyesen foglalt tehát állást az anyagi jogszabályok együttes vizsgálata alapján az elsőfokú bíróság abban, hogy az elkövetéskori anyagi jogszabályok alkalmazása a kedvezőbb vádlott esetében.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket helyesen sorolta fel, azonban nem súlyuknak megfelelően értékelte. Az ítéletábra álláspontja szerint az ilyen típusú bűncselekmények elkövetése esetén a megállapított büntetésnél lényegesen súlyosabb büntetés szolgálja az általános megelőzést.

Így az ítéletábra álláspontja szerint a kiszabott börtönbüntetés mértéke nem igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez ezért annak súlyosítása indokolt.

Mindezért a másodfokú bíróság a főbüntetés és a mellékbüntetés tartamát egyaránt 4 évre súlyosította.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelűl: